

Biển Đen

*Dêm từng dêm, nước mắt ru giấc ngủ,
Đời quá tang thương, lòng nhủ cố quên,
Ác mộng vây quanh, ám ảnh, muôn phiền,
Tay bút tóc, ôm đầu, dìm tiếng khóc.*

*Chiếc thuyền nan nhét nhồi bao sinh mạng,
Biển mênh mông, sóng bạc rất vô tình,
Cuồng nộ,
Dập vùi,
Xé nát con thuyền,
Vực thẳm nuốt bóng mình và con nhỏ.
Tự trách mình không chặt tay ôm nó,
Mới lên năm, trong trắng, có tội gì.
“Con ơi... Ở đâu...”
Tiếng gọi vang đi,
Con có sợ, có lạnh mình không hở?
Bàn tay vậy, nhận chìm trong tuyệt vọng,
Vội thét gào:
“Đừng... Hãy ráng đợi anh”
Boi ngược dòng, tranh thủ với thời gian,
Anh van lạy tử thần tha mạng sống.
“Em... Em đâu... Con ơi...”
Đầu ló nhỏ,
Biển và trời, một khối tối đen thui.
Đui mù quờ quạng,
Lụp chụp, đẩy xô,
Anh điên dại, trái tim khô kiệt quệ.
Một sát na... Bốn bề êm... thân nhẹ,
Dập dềnh theo sóng vỗ, dạt vào bờ.
Ợc nước tuôn, hồi tỉnh, kiếp sóng thừa,
Không vợ con, nửa đời người mất hết.*

*Anh oán trời cao sao không có mắt,
Lũ tội đồ, không bắt chúng đem đi.
Xuống địa ngục, đem xử tội lãng trì,
Vạc dầu sôi, đốt tan thành tro bụi.
Bởi vì chúng mà thân anh chìm nổi,
Quê hương và dân tộc khổ, làm than.
Mối thù nhà, nợ nước mãi khắc mang,
Diệt Cộng Sản, rửa oan hồn đã khuất.*

Nguyễn P. Thúy, 08/30/2007